

■ **Om igen!** Forskerne skal endnu engang til at tegne menneskets udviklingstræ om: Alle de tidligere opsplittede menneskearter er øjensynligt én og samme!

Nye fund kapper grenene af menneskets udviklingstræ

Fra en Genesis-blog, bestyret af Johannes Axelsson.

Et let bearbejdet uddrag fra et bidrag den 23. oktober 2013.
Oversat fra svensk af KBa.

Mange forskellige navne – samme art

På en lille bakketop i det sydlige Georgien ligger Dmanisi – en mindre landsby med en storslået historie. Siden 30'erne har man foretaget udgravning der, og man har fundet ruiner og ting & sager fra middelalderen og bronzealderen. Interessen for stedet er steget betragteligt efter man har fundet meget gamle stenværktøjer, fossiler af uddøde dyr (sabelkat, næsehorn og hyæner) foruden fossiler af mennesker. [Ud fra de sædvanlige dateringsmetoder] har man dateret disse fund til at være ca. 1,8 mio. år gamle.

Man har blotlagt kranier og skeletter fra fire forskellige individer, og man blev ret så forundret over at deres kranier varierede så kraftigt i både størrelse og form. Havde man ikke fundet dem alle sammen på samme sted og i samme lag, havde man sikkert klassificeret dem som forskellige arter.

“Havde man ikke fundet dem alle sammen på samme sted og i samme lag, havde man sikkert klassificeret dem som forskellige arter.

»Havde man fundet Dmanisi-kranierne forskellige steder i Afrika, ville nogle have givet dem forskellige artsnavne,« siger David Lordkipanidze, lederen af udgravningerne ved Dmanisi. »Men i samme population kan der forekomme en tilsvarende stor variation. Vi giver dem fem eller seks navne, men de kan alle sagtens være fra samme slægtslinje.«

Nyt fund rejste spørgsmål

I 2000 fandt man en kæbeknogle der ikke passede til nogen af de kranier man indtil da havde gravet op. Så man var klar over at der måtte ligge et kranium begravet et eller andet sted fra et femte individ. I 2005 fandt man det så – utroligt velbevaret og komplet. Kraniet er det største af de fem man har fundet ved Dmanisi, og må have tilhørt en voksen mand med smalt ansigt og store tænder – og med en forholdsvis lille hjerne. Faktisk den mindste hjerne af de fem fund.

[De øvrige kranier stammer tilsyneladende fra endnu en voksen mand, en ældre mand, en ung kvinde og en teenager af ukendt køn.]

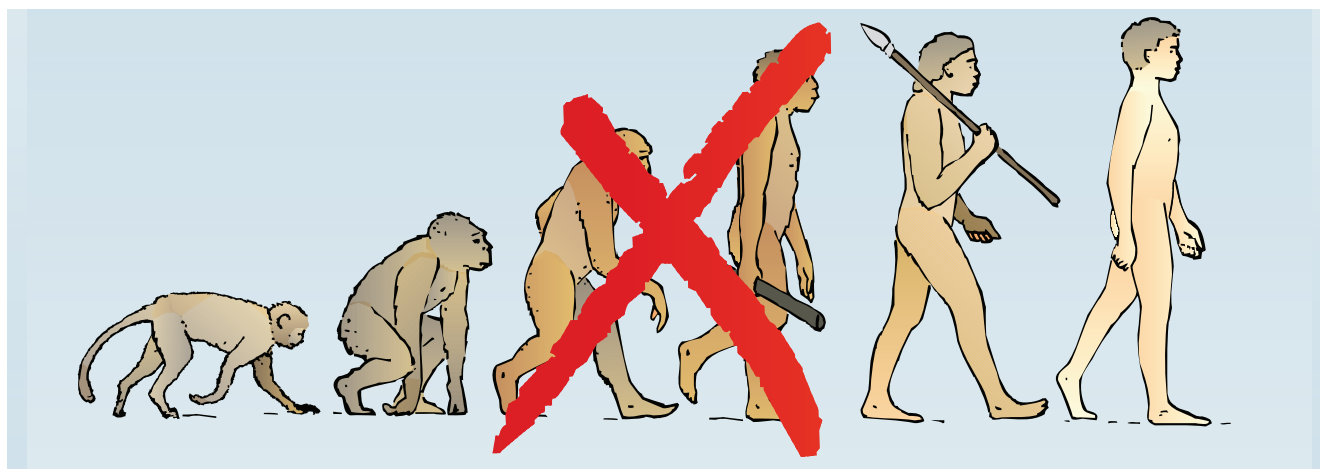
Det nye funds dimensioner var så mærkværdige at en af forskerne for sjov skyld foreslog at lade det ligge i jorden.

Hjernekvantitet og – kvalitet

Blandt nulevende mennesker er der ingen sammenhæng mellem intelligens og hjernestørrelse. Men i jagten på primitive forfædre har man ikke desto mindre gået ud fra denne forudsætning: jo mindre hjerne, desto mindre udviklet og mere abelignende.

De noget usædvanlige dimensioner hos sidstfundne kranium fik det internationale forskerteam til at studere variationen i kranier hos hhv. nulevende mennesker og chimpanser (som af evolutionister regnes som vores nærmeste nulevende slægtninge). Man kom frem til at selv om Dmanisi-kranierne så forskellige ud, var variationen ikke større end den vi finder blandt moderne mennesker eller chimpanser. Altså helt inden for rammerne af normal variation!

“Variationen blandt Dmanisi-kranierne var ikke større end den vi finder blandt moderne mennesker ...

Her er så hvad der bliver tilbage af Det ultimative Ikon: to slags aber + en ren menneskeslægt inklusive neandertaleren som iflg. den trad. udlægning af teksten er en forløber for det moderne menneske. Nu hvor det er fastslået at H. sapiens og H. neanderthalis har fået børn sammen, burde neandertaleren faktisk placeres t.h. for H. sapiens. Konklusion: Det ultimative Ikon repræsenterer et helt utroligt rod i slægtshistorien – uden skygge af evidens for dét det påstås af skulle "bevise". Tegning: N. Kr. Grove.

Da man så efterfølgende sammenlignede med forskellige arter tiltænkt menneskets forfædre fra Afrika, fandt man det samme: *Heller ikke her* var variationen større end hos Dmanisi-kranierne. Man foreslår derfor at vi nu begynder at tale om én art i stedet for de mange forskellige arter, og at denne ene art har haft individer af forskelligt udseende – fuldstændigt som det forholder sig med mennesker af i dag.

Tim White, ekspert i menneskets evolution, beskriver situationen sådan: »Visse palæontologer ser små forskelle mellem fossilerne og forsyner dem derfor med forskellige etiketter. Det har så resulteret i at slægtstræet får samlet en hel del grene sammen. Dmanisi-fossilerne giver os en helt ny målestok, og bruger man den på de afrikanske fossiler, viser det sig at en hel del af det ekstra grenværk blot er dødt ved.«

Ikke meget tilbage af træet

Nu er forskerne meget uenige om hvordan menneskets udviklingstræ skal se ud, og om hvilke fossiler der kan regnes som forfædre til mennesket. Men hvis forskerne fra Georgien vinder gehør for deres tolkninger, vil dette nye fund gøre en ende på grenene *Homo rudolfensis*, *Homo gautengensis*, *Homo ergaster*, og måske også *Homo habilis*. Alle disse arter som findes optegnet i lærebøgerne, ville dermed blot få navnet *Homo erectus*.

At få slået *Homo erectus* sammen med det moderne menneske, *Homo sapiens*, er forskerne dog ikke klar til, også selvom alle de træk der er karakteristiske for *Homo erectus*, forekommer hos de mennesker vi kan møde på gaden i dag.

Om man nu slår *Homo sapiens* og *Homo erectus* sammen, ville der ikke bliver noget tilbage af menneskets udviklingstræ [eller af Det ultimative Ikon], især da der heller ikke er nogen overgangsformer tilbage mellem *Australopithecus* og *Homo*.

Det seneste forsøg på at binde aberne sammen med menneskeslægten kredser om en samling abefossiler som man har givet artsnavnet *Australopithecus sediba* [“sediba” betyder “naturlig kilde” eller “brønd” på findestedets sydafrikanske lokalsprog]. Den samling er dog blevet endnu mere kontroversiel efter fundet af Dmanisi-fossilerne. *Australopithecus sediba* er nemlig dateret til 1,95 mio. år. Og sammenstillet med Dmanisi-fundenes 1,8 mio. år står vi med et alt for lille tidshul for menneskets evolution med tanke på alle de fordelagtige mutationer som skal kunne nå at opstå og blive udvalgt [af den naturlige selektion].

Hertil kommer at *Australopithecus sediba* kommer fra Sydafrika, mens det nye *Homo erectus*-fund er gjort i den “forkerte” verdensdel. Det skaber nemlig problemer for den populære *Out of Africa*-hypotese ifølge hvilken vores forfædre er udviklet til moderne mennesker i Afrika hvor de forlod kontinentet for 60.000 år siden.

Kendte problemer

Skabelsestroende forskere har længe talt om det som deres evolutionstroende kolleger nu i højere og højere grad erklærer sig enige i. Nemlig at der findes stor variation blandt aber og blandt mennesker. Og da vi kan konstatere at der findes stor variation blandt nulevende individer, må vi også regne med en tilsvarende variation blandt dem vi finder som fossiler. Altså kan vi fuldstændig uproblematisk sortere fossilerne i hundredeprocentsaber og i hundredeprocentmennesker.

“ Vi kan fuldstændig uproblematisk sortere fossilerne i hundredeprocentsaber og i hundredeprocentmennesker.

Det gælder også den højst ufuldstændige gruppe fossiler der er forsynet med etiketten *Homo habilis* hvor mange knogler altså kommer fra enten *Australopithecus*-aber eller fra *Homo erectus*-mennesker. Disse problemer har længe været kendt blandt forskerne. Sådan har den respekterede palæontolog og evolutionsbiolog Stephen Jay Gould udtrykt det i 2001 (inden Dmanisi-fundet):

Det enkle forløb fra *Australopithecus africanus* til *Homo habilis* til *Homo erectus* og videre til *Homo sapiens* som mange forskere blankt accepterede for tyve år siden, er blevet erstattet af et meget mere komplekst mønster og mindre sikkerhed når det gælder relationerne mellem dem der er gået forud, og dem der er fulgt efter. Der findes virkelig mange måder hvorpå de forskellige arter kan relateres til hinanden, og den gradvise forståelse af at til og med arten *Homo habilis* kan bestå af i hvert fald to forskellige former eller arter, har medført at *de tidligste stadier af evolutionen af Homo-slægten er hyldet i dunkelhed*. [ORIGOs fremhævelse.]

[Her følger så nogle betragtninger over hvordan visse Gammel Testamente-passager skal læses i lyset af de nye fund; og afsnittet slutter med følgende interessante konstatering:]

Som sagt kan vi kun spekulere på hvordan det gik til. På samme måde som det gælder alt hvad der er sket i fortiden [med menneskets evolution, red.]. Ingen var til stede, ingen har set hvad der er sket. Det eneste vi kan gøre, uanset om vi tror på evolutionslæren eller på Biblen, er at undersøge sporene som en detektiv på åstedet, og så fundere over hvilken model der er den bedste som forklaring på det vi ser.

En forskel er der dog, nemlig at det ene verdensbillede [paradigme] hviler på øjenvidneberetninger og menneskets historieskrivning. ■

Referencer:

The Guardian

Science Magazine (originalartikel)

Citatet af Stephen Jay Gould er hentet fra hans bog *The Book of Life*.

Til overvejelse

Hvad skal vi sige til at den altovervejende tendens i forskningen i menneskets evolution går mod en mere og mere enkel model? En model hvor flere og flere “mellemformer” smelter sammen i enten rene abelinjer eller i rene menneskelinjer? En model hvor “The missing Links” mere og mere forsvinder ud i fantasiens tåger?